

KAJ NAS UČI PRATIKA?

11. Apostoli.

Marija: Povejte nam, babica, kateri so pa najimenitnejši svetniki v nebesih? Janko pravi, da apostoli, jaz pa trdim, da so sv. mučenci še imenitnejši, ker so prelili svojo nedolžno kri za našega Gospoda.

Babica: Na eno reč si pri svoji sodbi popolnoma pozabila. Na vsak način mora tu Jankova obveljati; saj so apostoli tudi mučenci, razen sv. Janeza so vsi umrli mučeniške smrti, pa tudi sv. Janez je bil kruto mučen, le da ga muke niso umorile, ker ga je Bog čudežno rešil.

Sicer nima to posebnega pomena, ako svetnike primerjamo po njih imenitnosti, saj so vsi neizmerno srečni v svoji blaženosti vsak po svoje. Vendar v nekem oziru je pa le koristno, če to storimo, ker jih laže in natančneje opazujemo. Saj tudi zvezde na nebu tem bolj čislamo, čim bolj si ogledujemo najlepše in najsvetlejšše med njimi; veselimo se pa vseh, tudi najmanjših, ki s komaj še vidno lučico migljajo na jasnem nebu.

Za Marijo, kraljico vseh svetnikov, moramo gotovo najbolj častiti sv. Jožefa, ker je bil presrečen član sv. Družine. Potem pa brez skrbi stavimo na prvo mesto sv. apostole. Za to imamo več tehtnih vzrokov.

Izmed dobrih Izraelcev si jih je Jezus sam še posebej izbral kot najboljše. Bili so tako srečni, da so tri leta živeli v Jezusovi pričujočnosti; iz njegovih ust slišali božje nauke, od blizu gledali brezštevilna dela njegove vsemogočnosti in božje ljubezni. In kako jih je ljubil nebeški Učenik! Imenoval jih je svoje prijatelje in obljubil jim je veliko plačilo v nebesih.

Pokazali so pa apostoli tudi sami s svojim svetim življenjem, da so vredni Jezusove posebne ljubezni. S kolikim trdom so oznanjevali njegov božji nauk; koliko težav in bridkosti so prestali zavoljo njegovega imena in slednjič celo življenje darovali zanj.

Pomisliti moramo pa tudi to, da so apostoli bili naši prvi škofje in sv. Peter naš prvi papež. Sedanj

papež, sedanji škofje in mašniki imajo le tako svojo vzvišeno čast in oblast, ker so nasledniki sv. apostolov! Torej so apostoli tudi naši največji dobrotniki; brez njih bi ne imeli svete katoliške Cerkve, ki se ponosno imenuje apostolska, in ne njenih brezštevilnih dobrot. Zares veličasten je zbor svetih apostolov! Nekdaj so slovesno obhajali godove vseh apostolov, tako kakor še zdaj praznujemo god sv. Petra in Pavla, in so se že prejšnji dan s postom pripravljali na vsakega. Zdaj so apostolski godovi le soprazniki, a tudi to je opomin za nas, da imejmo posebno zaupanje do teh izvoljenih ljubljencev Jezusovih, svetih apostolov.

* * *

Sv. Frančišek. Svetnikov z imenom Frančišek je več; zato ima vsak še svoj poseben dostavek, da ga moremo ločiti od drugih. Sv. Frančišek, čigar god se obhaja dne 4. oktobra, ima navadno pridevek „Asiški“, po svojem rojstnem mestu Asizi na Laškem. Večkrat se pa tudi imenuje „Serafski“ zaradi svoje velike čistosti

in nedolžnosti, ki je bila Bogu tako zelo všeč, da mu je podelil nekoliko one prednosti, ki sta jo imela Adam in Eva pred grehom do živali in drugih stvari v naravi. Pristrčno je bilo njegovo vedenje do živali. Imenoval jih je svoje „bratce in sestrice“. Divje živali, pred katerimi navaden človek ni varen, mu niso prizadevale nič žalega, še dobrikale so se mu; druge plašne živalice, ki navadno beže pred ljudmi, se ga kar nič niso bale, marveč so od vseh strani dohajale k njemu in kazale veliko radost, če jih je detinsko preprosto nagovarjal in se poigraval z njimi.

„Serafski“ se imenuje tudi zaradi svoje izredno velike pobožnosti in goreče ljubezni do Jezusa. Tudi to serafsko pobožnost in gorečnost mu je Bog poplačal na nenavaden način: poslal mu je enake rane, kakor jih je sam imel in še po vstajenju ohranil na poveličanem telesu. Te rane so sicer zelo skelele, a svetniku so bile v veliko tolažbo in so mu v nevenljivo slavo in dokaz, kako tepe Bog onega, ki ga ljubi.

Ime „Serafski“ zasluži pa tudi zato, ker ni kar nič navezoval svojega srca na posvetne reči. Velikodušno se je odpovedal dedščini svojega bogatega očeta ter je ves čas živel ob miloščini, zato je pa tudi nad vse ljubil in častil uboštvo božjega Zveličarja, ki se je tako ganljivo razodevalo že ob njegovem rojstvu. Božične jaslice imajo v tem svoj pričetek.

Le to naj še pristavim, da se ne da popisati, koliko je ta svetnik že svetu koristil po onih plemenitih ljudeh, ki so po njegovem zgledu serafsko lepo živeli ali še žive v njegovem prvem, drugem in tretjem redu, po samostanih in med svetom.

* * *

Sv. Gal je bil goreč misijonar, ki je okrog l. 600. razširjal sv. vero v Švici. Prišel je z več drugimi tovariši z lrskega in je nekaj časa ostal na Francoskem, potem pa se je zastalno nastanil v Švici ter tam ustanovil slaven samostan Šentgálen. In prav takrat, ko je s pobožnim tovarišem iskal primerne prostora za novi samostan, se je prigodilo to-le. Že sta se bila s tovarišem odpravila k počitku, kar prilomasti dol po bregu medved in požre, kar je bilo še večerje pri ognju. Gal reče medvedu: „V imenu Gospoda Jezusa Kristusa ti zapovem, prinesi drv in nesi jih na žerjavico!“ Medved, poslušen svetnikovemu povelju, privleče drv in vrže na žerjavico. Za to mu da svetnik kos kruha z naročilom: „V imenu mojega Gospoda Jezusa Kristusa odstrani se s te doline; na gorovju smeš ostati, toda napadati ne smeš ne ljudi, ne njih črede!“

Vsled tega dogodka se slika sv. Gal z medvedom, ki nese hlod; ali pa je — kakor na naši pratiki — samo medved s hlodom, ker je ta dogodek tako značilen, da se takoj spomnimo sv. Gala, ki mu je Bog naklonil to čudežno dobroto.

